La Comédiathèque

Ella i Ell

Monòleg interactiu

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Ella i Ell

Monòleg interactiu

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Comèdia d'esquetxos sobre l'apassionant aventura de la vida en parella.
Una parella per escena: sempre la mateixa o una de diferent cada vegada.

Entrada dels artistes
1. Nit de noces
2. El temps de les cireres
3. Sense tele
4. La quarantena
5. Definició de l'amor (per exclusió)
6. Retrobament
7. Carpaccio i Bacon
8. Desaparició
9. El diari esportiu
10. On anem quan ens morim?
11. L'estació de les pluges
12. Petit comerç
13. El pes dels anys
14. Malson
15. Els mobles
Sortida d'emergència

Personatges:
Ella
Ell

© La Comédiathèque

Entrada dels artistes

Es fa fosc i es fa silenci, com si l'espectacle hagués de començar. Però no passa res durant prou estona perquè el públic comenci a sentir-se incòmode. Es torna a il·luminar un racó de la platea on seuen, de costat, un home i una dona que no es coneixen. Ell consulta nerviosament una guia d'espectacles i mira el rellotge. Ella va agafant crispetes d'un pot enorme i se les menja amb una avidesa ben poc discreta.

Ell – Perdoni, sap què passa…?

Ella *(arronsant-se d'espatlles)* – Esperem els actors…

Ell – Fins ara, els únics que feien tard al teatre eren els espectadors. Si ara també ho fan els actors…

Silenci.

Ella *(preocupada)* – Em deixa veure la seva guia? No fos cas que haguessin suspès la funció…

Ell li allarga la guia. Ella no sap com agafar-la amb aquell pot gegant de crispetes a les mans.

Ella *(allargant-li el pot)* – En vol?

Ell dubta, però acaba agafant-li el pot per deixar-li les mans lliures. Ella fulleja la guia, però sembla que no hi troba el que busca. Ell es menja una crispeta i fa una ganyota.

Ella *(desistint)* – Perdoni, estic acostumada a una altra guia…

Ell *(amb cara de fàstic)* – A mi tampoc no m'agraden gaire les crispetes…

Ella li torna la guia i recupera el pot de crispetes.

Ella – De tota manera, ja hem fet tard per anar al cine… Què hi farem, prefereixo esperar.

Ell – Espero que valgui la pena…

Ella *(preocupada)* – Les crítiques no són bones?

Ell *(mirant enrere)* – No hi ha gaire gent a la sala…

Ella – Ara, la crítica tampoc no vol dir gran cosa… De vegades veus unes obres al teatre… Tots els crítics les posen pels núvols. Duren hores i ningú no gosa dir que s'avorreix com una ostra, per por de quedar com un imbècil. Després et diran que precisament la prova que l'obra és profunda és que no hi has entès res.

Ell – Amb la comèdia, almenys, la gent corrent de vegades s'endú una sorpresa agradable. Encara que els crítics l'hagin trobada depriment… Costa molt fer riure un crític.

Ella – Vostè és crític?

Ell – Vostè no?

Ella – Actriu…

Ell – Ah, és clar…

Ella – Fora dels actors i els crítics, al teatre ja no hi va ningú. Un de cada dos espectadors és actor. Al final no sabrem ni on és l'escenari…

Ell – Coneix l'obra?

Ella – No… Però hi actua una amiga meva. He vingut a veure-la… per fer-la contenta.

Ell – És una actriu famosa?

Ella – Fa sobretot teatre…

Ell – Ah, doncs… *(Pausa, desconfiat)* De debò que és actriu?

Ella *(preocupada)* – Troba que actuo malament?

Ell – No, no… Actua molt bé.

Ella – Actriu al vespre i… vigilant de museu de dia.

Ell – Tenint en compte com n'és de modern el repertori, gairebé és el mateix ofici…

Silenci.

Ella – Ja no em queden crispetes.

Ell *(sospirant)* – Potser ens morirem de gana abans no comenci l'obra.

Ella – Sí, fa l'efecte que s'han oblidat de nosaltres…

Ell – D'aquí a uns quants anys, una dona de fer feines trobarà els nostres dos esquelets, l'un al costat de l'altre, agafats de la mà.

Ella – Agafats de la mà…?

Ell – Quan veiem que s'acosta el final, potser tindrem un rampell de tendresa. Som una mica com dos nàufrags en una illa deserta, oi? Tampoc no tenim gaire marge per triar…

Ella – Creu que ens tornaran els diners?

Ell *(sorprès)* – Vostè ha pagat?

Ella – No…

Ell – Ah, doncs…

S'aixequen per marxar.

Ell – Sempre hi podem tornar un altre dia…

Ella – Segurament ja no la faran. Amb l'èxit tan espectacular que té…

Ell – N'anirem a veure una altra.

Ella – M'està convidant…?

Ell *(traient una invitació)* – És per a dues persones.

Ella – Espero que aquest cop comenci a l'hora… Quina obra és…?

Ell *(llegint la invitació)* – Ella i ell…

Es miren amb cara de dubte.

Ella – No sembla gaire alegre…

Ell – No s'oblidi de tornar a engegar el mòbil…

Ella – Ah, és veritat, un altre cop m'havia descuidat d'apagar-lo.

Marxen.

1. Nit de noces

Ella i ell es deixen caure al sofà, visiblement esgotats.

Ella – Em pensava que no marxarien mai…

Ell – Diuen que set de cada deu parelles no carden la nit de noces. Ara entenc per què…

Ella – Podríem mirar de desmentir les estadístiques…

Ell – T'oblides que ens enlairem a tres quarts de set del matí… Des de Beauvais…

Ella – Des de Beauvais?

Ell – Ja t'ho vaig dir! Vaig aconseguir els bitllets en una subhasta a internet…

Ella – Per què les companyies de baix cost han de sortir de Beauvais, la ciutat més depriment de França, tan lluny de París? És clar que, quan surts de Beauvais, qualsevol destinació et sembla de somni. Fins i tot Bratislava…

Ell – Diuen que Bratislava és molt bonica… A la primavera…

Ella – No et confons amb Praga…?

Ell – És a prop, no?

Ella – Les Seychelles són boniques tot l'any… I et recordo que encara falten dos mesos perquè arribi la primavera…

Ell – Bah, les Seychelles… Hi va tothom…

Ella – És clar que fer el viatge de noces a Bratislava és molt més original… No ens trobarem gaires nuvis a l'avió… L'única parella que havia confós Bratislava amb Brasília ha revenut els bitllets per internet…

Ell – Ja ens pagarem un viatge a les Seychelles d'aquí a uns anys… Per l'aniversari de casament…

Ella – Això, per les noces de plata… Quan ja no càpiga dins del banyador… *(Sospira)* Que mal organitzada que està la vida. Hauríem d'heretar als vint anys, començar a treballar als cinquanta, quan s'acabés la jubilació, i tenir criatures als setanta, per no envellir sols… I el casament faria d'extremunció…

Ell – D'altra banda, una vida sense sogra… valdria realment la pena de viure-la…?

Ella – Creus que encara t'estimaré d'aquí a vint anys?

Ell – És que encara tindràs on triar…? Quan no hi hagi cap banyador que et vagi bé…

Ella – Conec una noia que va dir que no el dia del seu casament. Per fer conya. Volia dir que sí tot seguit… Però a l'alcalde no li va fer cap gràcia. Es va haver d'esperar sis mesos per tornar-se a presentar a l'ajuntament… Es veu que hi ha un termini. Com amb el carnet de conduir: si suspens l'examen, no t'hi pots tornar a presentar de seguida. Ho sabies?

Ell – No…

Ella – Quin pal de casament, oi?

Ell – La gent no es casa per divertir-se…

Ella – No em diguis que és per marxar de Beauvais cap a Bratislava a mitjanit, perquè aleshores sí que començaré a dubtar si he fet bé de dir que sí… Per cert, a quin país és, Bratislava?

Ell – No n'estic gaire segur… Praga era la capital de Txecoslovàquia…

Ella – O sigui que no saps ni a quin país em portes de viatge de noces! La meva mare té raó: amb tu no sé mai on vaig…

Ell – Espera… Praga és la capital de Txèquia… Bratislava deu ser la capital d'Eslovàquia. O d'Eslovènia… En tot cas, és a la zona euro! Ni tan sols haurem de canviar diners…

Ella – I tu, encara m'estimaràs d'aquí a vint anys…?

Ell – Com vols que no estimi tota la vida una noia que accepta de seguir-me fins a un país desconegut de la zona euro…?

Ella – Si és una prova d'amor, doncs…

Moment de tendresa que ell interromp.

Ell – No et voldria posar pressa, però l'avió surt d'aquí a dues hores. I Beauvais no és precisament aquí al costat…

2. El temps de les cireres

Una parella asseguda en un sofà.

Ella – Ho has vist? El cirerer està florit.

Ell – Ja ha passat un altre any…

Silenci.

Ella – Som feliços…?

Ell – Sí… *(Pausa)* Ens avorrim com uns morts, no?

Ella – Junts?

Ell – En general.

Ella s'ho rumia.

Ella – Podríem canviar de sofà…

Ell – I què en faríem, del vell?

Ella – Anar-nos-en de vacances…

Ell – Ara no és temporada.

Ella – Fer una festa…

Ell – Per celebrar què?

Ella *(pensant-hi)* – Que ha florit el cirerer!

Ell – Es veu que els japonesos ho fan, això, a la primavera. Conviden uns amics a contemplar el cirerer, prenen te a glopets i no diuen ni piu…

Ella – Ens hauríem d'afanyar. Les primeres pètals ja cauen.

Ell – És masculí.

Ella – Què?

Ell – Pètal. És masculí. Els primers pètals. *(Pausa)* I a qui convidaríem?

Ella – Uns amics.

Ell – La gent no està mai lliure…

Ella – Només cal avisar-los amb temps!

Ell – Els proposes de fer un aperitiu i et treuen l'agenda. En comptes de fer l'aperitiu, ens passem l'estona discutint quin dia ens aniria bé. La setmana següent et truquen per anul·lar-ho i buscar un altre dia… *(Pausa)* Jo, quan tinc ganes de fer una copa, és ara mateix. D'aquí a tres setmanes potser ja no tindré set. S'ha acabat això d'improvisar!

Ella – Potser és justament perquè la gent té por d'avorrir-se…

Ell – Ja ho veuràs! No els anirà bé. Et proposaran un dia. Mentrestant, els pètals del cirerer seran a terra.

Ella – Una catifa de pètals també fa bonic.

Ell – Avui fa bon dia. Quin temps farà d'aquí a un mes? A més de quadrar les agendes, haurem de consultar la previsió del temps. Convidar uns amics cada cop és més complicat que calcular quan hi haurà un eclipsi. *(Pausa)* No… Abans d'arriscar-me a passar-m'ho bé amb una colla de gent d'aquí a un mes, m'estimo més tenir la certesa que m'avorriré amb tu ara mateix.

Ella – Que n'ets, d'amable…

Ell – L'altre dia el meu millor amic em deixa un missatge. Feia sis mesos que no en sabia res. Li truco de seguida i li proposo de fer un cafè. Em diu que no pot, que ja em trucarà per quedar un dia. Encara m'espero. No he arribat a saber mai per què em va trucar…

Ella – Potser estava una mica deprimit…?

Ell – No sé si després de trucar-me es va sentir gaire menys sol. D'aquí a sis mesos em tornarà a trucar i passarà el mateix. Ara d'això en diem amistat? *(Pausa)* Amb internet passa igual, oi? Ens diuen que serveix per relacionar-nos. No adreces la paraula al veí, però gràcies a internet podràs xerrar amb xinesos en esperanto. En coneixes gaires, tu, de xinesos?

Ella – Quan era petita, el veí del davant i jo provàvem de comunicar-nos en morse, a les nits, amb llanternes. Tampoc no ens en sortíem gaire…

Ell – Tothom té sempre l'agenda a rebentar. Què deuen tenir de tan interessant per fer, que no troben mai ni una estona per fer una copa amb el seu millor amic així, sense haver-ho previst? Jo procuro estar disponible. Però ningú no està mai lliure. I m'avorreixo… Tu no t'avorreixes?

Ella – Amb tu, mai…

Silenci.

Ell – I si féssim l'aperitiu igualment?

Ella – Tots dos?

Ell – Et va bé?

Ella – Quan?

Ell – Ara mateix.

Ella – Cap problema.

Ell – Vaig a buscar els gots.

Ella – Jo trec els cacauets.

Sona el timbre.

Ell – Esperem algú?

Ella – No. Qui deu ser a aquestes hores? Aviat ens posarem a taula.

Ell fa un gest com dient que no ho sap.

Ell – La gent té una barra… No es pot estar tranquil ni cinc minuts, ni els caps de setmana.

Ella – Vaig a obrir…

Ell – Jo no hi soc per a ningú.

Ella es gira cap a ell.

Ella – I si és un amic?

Ell s'ho rumia.

Ell – Li dius que el nostre cirerer japonès encara està florit… I que torni quan faci cireres.

3. Sense tele

Una parella asseguda en un sofà. No hi ha cap altre moble a l'habitació. No fan res, no diuen res i tenen els ulls clavats al davant.

Ella – Què fan avui a la tele?

Ell – No ho sé. Per què?

Ella – Per saber-ho… *(Pausa)* De debò que no en vols comprar una altra?

Ell – Quan teníem tele, no podíem deixar de mirar-la!

Ella – És per a això, no?

Ell – Ens havíem tornat ben ximples de tant mirar-la! No fèiem res més!

Continuen mirant fixament endavant.

Ella *(irònica)* – I ara què fem?

Ell – Què vols que fem?

Ella – Res…

Ell – Ja és millor que mirar la tele… *(Pausa)* Quan només hi havia un canal, encara rai. Ara, amb la televisió per cable…

Ella *(nostàlgica)* – Quan era petita, a casa no teníem tele. L'anava a mirar a casa del veí…

Ell – Vols que pregunti al veí si pots anar a mirar la tele a casa seva?

Silenci.

Ella – Podríem parlar.

Ell se la mira amb inquietud.

Ella – Ara que no tenim tele, podríem aprofitar-ho per parlar.

Ell – Va, comença tu.

Ella s'ho rumia.

Ella – M'estimes?

Ell *(desconcertat)* – Potser podríem començar una mica més a poc a poc…

Ell s'ho rumia.

Ell – Què soparem avui?

Ella – Els dimecres toca peix.

Ell – Normalment toca els divendres…

Ella – Els divendres toca pollastre.

Ell – Tot plegat no és gaire catòlic…

Silenci.

Ell – Quin peix compro?

Ella – Ja hi aniré jo. He de comprar unes lents.

Ell – Llenties? Congelades?

Ella – Lents de contacte, home! A l'òptica… Últimament no em venen gaire de gust els congelats…

Ell – Parlant de congelats, has sentit a parlar d'aquell home que es va fer congelar?

Ella – Ja devia tenir el cervell sota zero. I si comprés verat amb pebre?

Ell – No picarà massa?

Ella – Porta pebre, no bitxo.

Silenci.

Ell – Si un dia m'enganyessis, m'ho diries?

Ella se'l mira, sorpresa.

Ella – Vols dir que, si tu m'enganyessis, jo voldria que m'ho diguessis?

Ell – També, sí…

Ella – Per què m'ho preguntes?

Ell – Per fer conversa… Com que no tenim tele…

Ella s'ho rumia.

Ella – Com vols que respongui a aquesta pregunta?

Ell – Amb un sí o amb un no.

Ella – De debò et penses que és tan senzill?

Ell – No?

Ella – Respondre ja és acceptar la possibilitat que m'enganyis.

Ell – I què?

Ella – És com si em preguntessis: si t'assassinés, preferiries que després em lliurés a la policia o que intentés fugir de la justícia?

Ell sembla que no hi veu la relació.

Ella – Això vol dir que jo em plantejo tranquil·lament la possibilitat que tu m'assassinis. Aquesta és la qüestió de debò. La segona és secundària.

Ell – L'adulteri no és pas un crim.

Ella – De vegades l'adulteri acaba en crim…

Ell s'ho rumia, una mica inquiet.

Ell – Si t'enganyés, em podries matar?

Ella – En tot cas, si ho fes, segurament després em lliuraria a la policia. La justícia sempre ha estat força indulgent amb els crims passionals…

Silenci.

Ella – Així que et planteges tranquil·lament la possibilitat d'enganyar-me.

Ell – El noranta-cinc per cent dels animals són polígams. La resta només viu en parella mentre cria els fills. Això demostra que la fidelitat no és una cosa natural…

Ella – Nosaltres no som animals.

Ell – Però hi ha un cinc per cent d'animals monògams. I això no els converteix en éssers humans. Per què la fidelitat hauria de ser un criteri d'humanitat?

Ella – És el fonament de la família, que és el fonament de la societat.

Ell – O sigui que m'ets fidel per civisme?

Silenci.

Ella – Tant et costa ser fidel?

Ell – No… Només em pregunto si la fidelitat significa el mateix per als homes que per a les dones.

Ella – I doncs? Per què són fidels els homes, segons tu? Quan ho són, és clar…

Ell s'ho rumia.

Ell – Per estalviar-se maldecaps…?

Silenci.

Ell – Em pregunto si no valdria més que compréssim una altra tele.

4. La quarantena

Ella seu al sofà. Ell entra.

Ell – És de bojos. M'acaba de trucar un altre amic de la infància per convidar-me al seu quarantè aniversari. No és increïble?

Ella – Si tots teníeu vint anys més o menys a la mateixa època, tampoc no és tan estrany que vint anys després en feu quaranta gairebé alhora.

Ell – No, el que és increïble és que feia anys que no en sabia res, de tota aquesta gent… I ara el telèfon no para de sonar!

Silenci.

Ella – Hi aniràs?

Ell – Em fa una mica de por. Deuen haver canviat, amb tants anys.

Ella – Físicament, vols dir?

Ell – Físicament, moralment… Espero que no estiguin gaire atrotinats.

Ella *(fent-se la coqueta)* – I jo? Segur que no estic gaire atrotinada?

Ell – Amb tu he tingut temps d'acostumar-m'hi de mica en mica. Però ells, així, de cop i volta… Serà com el retorn dels morts vivents… És curiós, aquest afany sobtat de reunir-se quan s'acosten els quaranta.

Ella – D'això se'n diu un aniversari, no?

Ell – Diuen que els animals s'acosten als humans quan senten que els arriba l'hora. Deu ser una cosa per l'estil. Una mena d'instint gregari. *(Pausa)* I a aquest, què li regalo, ara?

Ella – Una assegurança de decessos…?

Ell – No surt gaire cara?

Ella – Ho deia de broma… I tu?

Ell – Jo també.

Ella – No, vull dir: tu penses fer alguna cosa per celebrar els quaranta?

Ell – Què vols que faci? Tens cap idea per evitar-ho? En tot cas, t'ho suplico, res de preparar-me una festa sorpresa, eh? Si fa vint anys que no veig tota aquesta gent, deu ser per alguna raó.

Silenci.

Ell – Tu quants anys tens, exactament?

Ella se'l mira, ofesa, però no respon.

Ella – Potser hauríem de convidar els veïns a sopar, una nit d'aquestes.

Ell – Per què?

Ella – Per res!

Ell – Ells no ens han convidat mai.

Ella – Si tothom pensés així…

Silenci.

Ell – Que siguem veïns no vol dir que hàgim de ser amics.

Ella – Tots els nostres amics viuen a cinc-cents quilòmetres! Està bé tenir amics a prop de casa…

Ell – Sí, és pràctic… T'estalvies despeses de desplaçament. I contaminació. Gairebé podríem dir que fer-se amic dels veïns és ecològic.

Silenci.

Ell – Ell, de què treballa, exactament?

Ella – No ho sé ben bé. Cada matí el veig marxar amb un maletí. No sé on va. La pròxima vegada li ho preguntaré, si vols…

Ell – I ella?

Ella – Són molt reservats…

Ell – Quin sopar més animat que ens espera, si no volem semblar uns tafaners…

Ella – Sempre pots parlar de tu.

Ell – Tenen fills, oi?

Ella – Cada dia en surten tres de casa seva per anar a escola. Suposo que són seus.

Ell – Ah, sí… Un de petit, un de mitjà i un de gran… *(Preocupat)* També els haurem de convidar?

Ella – No! Els direm que és un sopar només per a adults. Així estaran més tranquils.

Ell *(dubtant)* – Parlaves dels veïns del davant, oi?

Ella – Dels del costat! Els del davant es van mudar fa sis mesos, després de divorciar-se. No vas veure el cartell que deia «En venda»?

Ell – No.

Ella – A més, no tenien fills.

Ell – Ah, no…?

Silenci.

Ella – Per casualitat, no ens toca fer neteja aquesta setmana?

Ell – Podria ser. *(Sospira)* Les feines de casa són el ciment de la parella… Per això en diem vida en comú. I quan som tres, el que posem en comú és el llit.

Ella – Tres també poden ser una parella i una criatura…

Ell – Cadascú té les seves fantasies.

Silenci.

Ella – I doncs?

Ell – De debò creus que ens podem permetre tenir una criatura, ara mateix?

Ella – Saps prou bé que no és una qüestió de diners… I tampoc no som tan pobres…

Ell – Amb una colla de criatures ho serem! Mira què passa a l'Àfrica, amb la natalitat disparada… Fa anys vaig llegir un llibre que es deia L'Àfrica negra ha començat amb mal peu. Doncs no sembla que hagi millorat gaire… Avui ja ningú no creu seriosament que l'Àfrica pugui anar gaire lluny… Si no és per la deriva dels continents… Com més fills té la gent, més pobra és…

Ella – Segur que no és a l'inrevés?

Ell – En tot cas, si els pobres no tinguessin fills, en una generació tothom seria ric… Mira la Xina. Quan només deixaven tenir un fill per família, ja els anava més bé…

Ella – Doncs comencem per tenir-ne un…

Ell – I quan ens n'ocuparíem? Si no tenim ni temps de passar l'escombra!

Ella – Agafaríem una dona de fer feines.

Ell – On el posaríem, el nen?

Ella – Podries traslladar el despatx a baix.

Ell – Comencem bé… I tu? Penses deixar la feina?

Ella – Buscarem una mainadera.

Ell – A més de la dona de fer feines? Això ja no és una llar, és una petita empresa! I no sé si tinc esperit empresarial…

Silenci.

Ell – Ja no podrem sortir a la nit.

Ella – Agafarem una cangur.

Ell – No m'havia adonat mai fins a quin punt la natalitat té un efecte directe sobre l'ocupació.

Ella – I en el consum…

Ell – Bolquers, potets, joguines, visites al metge…

Ella – Cotxe nou…

Ell – Al capdavall tens raó. Em sembla que aquesta criatura pot treure el país de la crisi…

5. Definició de l'amor (per exclusió)

Ell *(a una interlocutora imaginària)* – Quant fa que ens coneixem? Vint anys, pel cap baix, oi? *(Silenci)* Per cert, per què no ens hem ficat mai al llit? Ens avenim prou bé… Fins i tot ens hauríem pogut casar! És curiós, per mi ets una mica com una ex. I això que no hem sortit mai junts… Una vegada va anar de poc, te'n recordes? Em vas emborratxar. O potser va anar a l'inrevés. Vam acabar a casa teva, ben torrats. Vam riure com uns beneits tota la nit, però ens vam descuidar de ficar-nos al llit. Potser és perquè ens avenim massa bé, precisament. Ens faltaria una mica de pebre. A la llarga ens avorriríem. És veritat que ens fem uns bons tips de riure, tu i jo, però… No m'imagino fent l'amor amb una noia que es peta de riure. Bé, hi ha maneres i maneres de riure. Una cosa és fer riure una noia per endur-me-la al llit. I una altra és ficar-me al llit amb una noia que em fa riure a mi…! No, amb tu tindria la sensació d'anar al llit amb un amic. Amb una amiga, si ho prefereixes. I, a més, no m'agraden les rosses. Ja sé que no ets rossa. Però ho eres quan ens vam conèixer… Com havia de saber jo que no era el teu color natural! De què deuen dependre, aquestes coses? No és que no m'agradin les rosses, però… Depèn. Devia ser el color. Eres massa rossa pel meu gust. Les noies massa rosses em fan una mica de repel·lús, no sé com dir-t'ho. Físicament. Deu ser una qüestió de pell. Ara ja és massa tard. Sempre et veuré com una rossa que s'ha tenyit els cabells de fosc. I tampoc no ets ben bé morena… Ni castanya. No sé com dir-ne… Ni rossa ni morena. No és que no m'agradis, eh? A més, els agrades a tots els homes. Normalment, això encara fa venir més ganes… Però en el teu cas, no. No sé acabar de definir per què no he tingut mai ganes de ficar-me al llit amb tu… L'amor deu ser això… Vull dir aquell no-sé-què que fa que tinguis ganes de cardar amb algú, i alguna cosa més si us enteneu. Mira, ja hem aconseguit definir què és! Per exclusió… Ara, per què em vaig casar amb la meva dona i no amb tu o amb una altra, això… Bé, per començar, jo li agradava. Era menys complicat. Si no li hagués agradat, hi hauria insistit? I si hi hagués insistit, li hauria agradat? No ho sabrem mai. L'amor correspost és més fàcil, però té menys… Com t'ho diria? Una victòria fàcil té poca glòria. De fet, em pregunto què devia trobar en mi. Tu en tens alguna idea…? Li ho podria preguntar, ja ho sé, però… I si em torna la pregunta…? De vegades hi ha temes que val més no tocar. Una mica de misteri no fa cap mal a la parella. Bé, tampoc no cal passar-se. Una vegada vaig sortir amb una noia. Al cap d'un any em va deixar. Li vaig preguntar per què. Em va dir que al llit amb mi s'avorria com una ostra. Un any! La discreció també té un límit… I llavors, per què va sortir amb mi durant un any? Ni se'm va acudir preguntar-l'hi… Alguna raó devia tenir! O potser em va mentir. En això del sexe, vull dir… Per venjar-se… No ho dic pas perquè m'hagi ferit l'orgull de mascle, eh? Em va sorprendre una mica, això és tot. La veritat és que més aviat tinc fama de ser bo al llit. I tu? No, vull dir, de debò que no em vols dir per què no has tingut mai ganes de sortir amb mi? *(Inquiet)* No cal que em contestis, eh?

6. Retrobament

Ella arriba amb un somriure d'orella a orella.

Ella *(encantada)* – Em reconeixes?

Ell *(girant-se, incòmode)* – No.

Ella *(amb aire de complicitat)* – Ja fa uns quants anys, és clar, però…

Ell – Ah, sí, potser…

Ella *(una mica ofesa)* – Potser?

Ell – Sí, sí, ara me'n recordo… Com va tot?

Ella – Bé. Què hi fots, aquí?

Ell – Doncs res. I tu?

Ella *(preocupada)* – Tant he canviat?

Ell – No, per què?

Ella – Fa un moment no semblava pas que em reconeguessis.

Ell – Perdona, no m'esperava trobar-te, només és això.

Ella – Tu, en canvi, no has canviat gens, eh?

Ell – Gràcies…

Ella – I què se n'ha fet, de tu?

Ell – Bah, si fa no fa com sempre…

Ella – Tan xerraire com sempre, eh?

Ell no sap què dir.

Ella – Fa gaire que vas tornar?

Ell – D'on?

Ella – Doncs d'allà!

Ell – Ah, eh… Sí. Bé, no.

Se somriuen com uns beneits, incòmodes.

Ella *(emocionada)* – M'ha fet molta il·lusió tornar-te a veure.

Ell *(incòmode)* – A mi també…

Ella *(amb complicitat)* – Me n'he d'anar, que m'esperen.

Després d'un moment de dubte.

Ella – Ens fem un petó?

Ell – D'acord…

Agafant-lo per sorpresa, ella li planta un petó llarg als llavis.

Ella *(a punt de plorar)* – Fins a una altra, potser.

Ell *(trasbalsat)* – Potser sí…

Ella – Apa, adeu, Paul!

Ella se separa d'ell amb els ulls negats.

Ell – Apa, adeu.

Ella se'n va. S'acomiaden amb la mà. Ell es queda sol.

Ell *(desconcertat)* – Paul?

7. Carpaccio i Bacon

Una parella admira, en una paret invisible, un quadre que tampoc no es veu.

Ell – Un Panini, oi?

Ella – No, és…

Ella s'hi acosta, s'ajup i llegeix el nom del pintor a sota del quadre.

Ella – Carpaccio.

Ell – Ah, sí…

Admiren el quadre una bona estona i passen al següent.

Ella *(juganera)* – T'atreveixes a endevinar-ho?

Ell – Si vols…

Ell es mira el quadre amb atenció.

Ell – Miró?

Ella – Miró? Mira-t'hi bé! Hauries d'anar pensant a posar-te ulleres progressives…

Ell – Milo?

Ella – Milo! Vols dir Millet?

Ell – Ah, sí! Sempre confonc L'Àngelus de Millet amb la Venus de Milo.

Passen a un altre quadre.

Ell – Et toca!

Ella mira el quadre atentament.

Ella – Manet…?

Ell llegeix el nom a sota del quadre.

Ell *(corregint-la)* – Monet!

Ella – Oh…! Ve a ser el mateix, no?

Passen a un altre quadre.

Ella *(molt seriosa)* – Mira, un Bacon…

Ell se la mira desconcertat i després tots dos es miren el quadre.

Ella – Fa bona pinta, oi?

Ell – Sí, és…

Ella – És Bacon.

Ell – Sí…

Silenci.

Ella *(pensativa)* – Sempre em pregunto…

Ell – Què?

Ella – Si no sabés que és Bacon, també el trobaria tan bo?

Ell se la mira sense entendre-la.

Ella – Si no sabés que tots aquests quadres valen milions! Francament, imagina't que no has sentit a parlar mai de La Gioconda. Te la trobes en un mercat de segona mà. En venda. Cinc-cents euros. De debò pots afirmar, amb tota sinceritat, que la penjaries damunt de la llar de foc? Aquella bleda amb aquell somriure de beneita?

Ell s'ho rumia.

Ell – De tota manera, no tenim llar de foc…

Ella – No, siguem sincers. Per més que hàgim visitat desenes de museus i centenars d'exposicions, sabríem distingir de debò un nyap d'una obra mestra…?

Ell – No ho sabrem mai. Als museus només hi veiem obres mestres. I és un error. A cada museu haurien de reservar una sala per exposar-hi només nyaps. Com un tast a cegues, saps? Per comprovar si els altres quadres són realment bonics o si els trobem bonics només perquè ens han dit que ho són.

Ella – Oh… De tota manera, els museus són com les esglésies, oi? Hi vas sobretot per l'ambient.

Ell – Per sort, no cal ser creient per ser practicant… Com en l'amor…

Ella se'l mira sense acabar d'entendre'l.

Ell – No, vull dir com en el matrimoni… Mira'ns a nosaltres… Ens vam casar per l'Església… I, en canvi, no creiem gaire en Déu…

Silenci.

Ella – Te'n recordes, de la nostra primera cita? Em vas portar al Museu Picasso…

Ell *(nostàlgic)* – Ah, sí…

Ella – Estàvem tan emocionats… Fins a mig recorregut no ens vam adonar que érem al Museu Carnavalet, el d'història de París…

Ell – I tant… Tots dos són al mateix barri, al Marais…

Ella *(divertida)* – Ja em començava a preguntar per què els preliminars duraven tant…

Ell – Els preliminars…?

Ella – Bé, vull dir… Picasso… La seva primera època…

Ell – Ah, sí…

Silenci. Comencen a allunyar-se.

Ella – Has sentit a parlar d'aquell artista que pinta sota el mar?

Ell no ho acaba d'entendre.

Ella – Es posa un vestit de submarinista, planta el cavallet al fons del mar i es dedica a pintar coralls.

Ell – Amb aquarel·les, suposo?

8. Desaparició

Una parella asseguda en un sofà. No parlen ni es miren. Sembla que s'avorreixen mortalment. Ell comença a buscar una cosa, però no la troba.

Ell – No has vist pas el comandament de la tele? Ha desaparegut…

Ella se'l mira, sorpresa.

Ella – Però… si ja no tenim tele!

Ell – Ah, és veritat…

Silenci.

Ell – Què faries si jo desaparegués?

Ella se'l mira, desconcertada.

Ella – Com el comandament de la tele?

Ell – No, com el comandament, no! Si jo desaparegués… Ja m'entens…

Ella – No et trobes bé?

Ell – Sí, sí, estic bé. És una hipòtesi, només.

Ella – No en tens cap de més alegre, d'hipòtesi?

Ell – Soc més gran que tu. Segurament me n'aniré abans.

Ella – Només ens separen tres anys…

Ell – Les dones viuen més que els homes! I a més puc tenir un accident. Un atac de cor. Un càncer.

Ella – Jo també!

Ell – Sí, però jo he preguntat primer.

Ella – No ho sé. Ja hi haurà temps de pensar-hi.

Ell – Val més prevenir…

Ella se'l mira sense entendre'l.

Ell – Vull dir que val més preveure-ho.

Silenci.

Ell – En tot cas, t'aviso: prefereixo que m'incinerin.

Ella – Per què m'ho dius, ara?

Ell – Home, no t'ho diré després, oi? *(Pausa)* És el que em fa més por: que m'enterrin viu. A tu no?

Ella – No deu passar gaire sovint.

Ell – Amb una vegada n'hi ha prou.

Ella – I que et cremin viu, no t'angoixa?

Ell se la mira amb inquietud.

Ell – No hi havia pensat mai… *(Pausa)* Creus que hi ha vida després de la mort?

Ella – De debò cal desitjar que n'hi hagi…?

Ell – De diners no t'hauries de preocupar gens, ho saps…

Ella *(sorpresa)* – Si hi hagués vida després de la mort, vols dir?

Ell – Si jo desaparegués!

Ella – Ah, sí… No em preocupava pas.

Silenci.

Ell – No et guardaria rancor si et tornessis a casar.

Ella – Gràcies.

Ell – Bé, tampoc no us hauríeu de casar per força.

Ella – Nosaltres, qui?

Ell – Tu i ell. L'home amb qui referies la teva vida. Val més que conservis la independència.

Ella – Quina independència?

Ell – És curiós, em costa una mica imaginar-te amb un altre home…

Ella *(ofesa)* – Et penses que no em voldria ningú?

Ell – Sí, sí, justament. De fet, em sembla que estaria gelós.

Ella – Quan siguis mort, estaràs gelós?

Ell – Sí…

Ella – I si jo desaparegués abans que tu?

Ell *(amb mala fe)* – Això no m'ho esperava. *(Pausa)* Si em tornés a emparellar, et sabria greu?

Ella – No hi seria per veure-ho.

Ell – Però estaries gelosa…?

Ella se'l mira amb recel, però no respon.

Ell – Amb qui m'imagines?

Ella – Vols que et presenti alguna amiga meva, per si de cas, és això?

Ell – Bé, els nens tenen padrins i padrines… Amb els diputats passa igual. Tenen suplents. Si un es mor o dimiteix, de seguida hi ha algú per substituir-lo. Ja està previst…

Ella – Sí… Els cotxes tenen roda de recanvi, per si punxen… *(Preocupada)* No em deus estar dient que ja m'has trobat una suplent…?

Ell – Bé, no és pas tan fàcil, eh?

Silenci.

Ell – L'avantatge de la bigàmia és que, quan se't mor una dona, només et quedes mig vidu.

Ella se'l mira, astorada.

Ella – Sí…

9. El diari esportiu

Ella llegeix la revista femenina Elle. Ell s'avorreix, dubta i obre L'Équipe, el diari esportiu francès. Ella se n'adona i sembla sorpresa.

Ella – Ara et compres L'Équipe?

Ell *(com si l'haguessin enxampat fent una malifeta)* – I per què no me l'hauria de comprar?

Ella *(incrèdula)* – I… te'l penses llegir?

Ell – El fullejo… Per veure què hi ha…

Ella – Per veure què?

Ell – No ho sé. Tots els homes el llegeixen al metro. Tenia curiositat per saber què hi trobaven de tan apassionant…

Ella – I ho has descobert?

Ell – No…

Ella fa cara de consternació.

Ella – T'interessa l'esport?

Ell – Molt poc…

Ella – Doncs no m'estranya que no entenguis la gràcia de llegir L'Équipe…

Ell deixa el diari.

Ell – Sí, bé… Una cosa és interessar-se per l'esport. Però d'aquí a tenir cada matí la necessitat imperiosa de saber si el Bordeus ha guanyat el Bègles per tres a dos o si han empatat… *(Pausa)* Ni tan sols sé on és Bègles…

Ella – Al costat de Bordeus…

Ell *(sorprès)* – I tu com ho saps, això…?

Ella *(com si fos evident)* – Home, per Mamère!

Ell – Ta mare? Però si viu aquí al costat!

Ella – En Noël Mamère! Mamère, que en francès sona com «ma mare». L'alcalde de Bègles, home…

Ell – Ah, sí…

Silenci. Ella torna a la seva revista.

Ell – Tu què en penses?

Ella – Oh, ja saps que a mi el futbol…

Ell – Del casament homosexual que va celebrar!

Ella – Ah… Bé, em pregunto si realment és la solució…

Ell – Per a qui?

Ella *(sorpresa)* – Doncs per als homosexuals!

Ell es torna a endinsar en el diari. Ella comença a estar francament amoïnada.

Ella – I ara, de cop i volta, per què t'obsessiona tant entendre per què els homes llegeixen L'Équipe?

Ell – Deu ser que necessito reafirmar-me en la meva virilitat…

Ella – Doncs vas ben arreglat!

Ell – Gràcies…

Ella *(per consolar-lo)* – Escolta, es pot ser un home sense llegir L'Équipe!

Ell – Tu creus…?

Ella s'ho rumia.

Ella – No ho sé… Vols que et subscrigui a una revista de cotxes?

Ell se la mira, preguntant-se si se'n riu. Ella torna a llegir Elle.

Ell – I tu?

Ella – Jo, què?

Ell – Quina gràcia hi trobes, a llegir Elle?

Ella se'l mira.

Ella – Tu també la llegeixes…

Ell – Sí, home… Només per riure una mica…

Ella – Jo no llegeixo L'Équipe… Ni tan sols per riure una mica…

Ell *(trasbalsat)* – Em trobes efeminat, és això?

Ella – Que no, home… Gairebé tots els homes es llegeixen les revistes femenines de la seva dona. És sabut. Per què et penses que a Elle hi ha anuncis de cotxes?

Ell *(pensatiu)* – És veritat que a L'Équipe no hi ha gaires anuncis de rentadores.

Ella – I això que el futbol embruta molt… Només cal veure la quantitat de futbolistes que surten als anuncis de rentadores.

Ella torna a la revista. Ell encara fa cara de preocupat. Ella se n'adona.

Ella – Encara hi ha alguna cosa que et capfica?

Ell – No, pensava en les diferències entre homes i dones…

Ella – Sí…

Ell – Agafa la roba, per exemple… Els pantalons ja no són cosa exclusiva dels homes, però les faldilles continuen sent cosa de dones.

Ella se'l mira, incrèdula.

Ell – Amb els colors passa el mateix. Vosaltres podeu vestir de gris o de rosa. Nosaltres només tenim dret al gris. O al marró… *(Pausa)* Ens retraieu que no ens agradi anar de compres… Però us adoneu de com és de trist entrar en una sabateria d'home?

Ella fa cara de preocupació.

Ella – T'agradaria poder posar-te una minifaldilla rosa amb unes sabates de taló d'agulla?

Ell – Que no! És només una observació… Ens heu pres el millor de la indumentària masculina i no hem rebut res a canvi. *(Torna a obrir L'Équipe, enrabiat.)* Sort que encara ens queda L'Équipe.

10. On anem quan ens morim?

Seuen al sofà.

Ell – Ja ha passat el carter?

Ella – Esperes cap carta?

Ell – No especialment… Però cada cop que obro la bústia espero un miracle. Que em comuniquin que he guanyat un concurs en què no he participat. Que s'ha mort una tieta vella i multimilionària que jo ni sabia que existia, i que no té hereus. Que m'han concedit el Nobel per endavant, per l'obra que encara he d'escriure… Cada dia, quan obro la bústia, soc com un nen davant l'arbre de Nadal, el matí de Nadal.

Ella – És veritat… Quan ens fem grans, deixem de creure en el Pare Noel, però continuem creient en el carter. I, de fet, s'assemblen… Tots dos van uniformats. Duen una saca. Ens deixen paquets sorpresa i no veiem mai ni l'un ni l'altre…

Ell – Bé, el carter, justament per Nadal sí que el veiem, quan passa a demanar les estrenes… No suporto el Nadal. Cada any hi ha menys felicitacions i més esqueles a la bústia… Ara, per què espero el carter com si fos el Messies, això sí que no ho sé… Ben mirat, el pare del Messies potser també era el carter, eh? Perquè això de la immaculada concepció… Tampoc no ens hem de creure el conte del Pare Noel!

Ella – Per rebre cartes, n'has d'escriure. La majoria de la gent només rep respostes. Si no envies mai cap carta, no t'estranyis de no rebre'n. Em sembla que no n'he rebut mai ni una de teva…

Ell *(irònic)* – Vols que ens escriguem de tant en tant?

Ella se'l mira, indecisa.

Ell – Què ens hauríem de dir? Tindria la sensació d'escriure'm a mi mateix. De fet, sempre ens escrivim una mica a nosaltres mateixos, no? Hi ha gent a qui escrius cartes interminables… I quan els tens al davant, t'adones que no tens res a dir-los. No, escriure té un punt de masturbació…

Ella se serveix una copa i encén una cigarreta.

Ell – Ara fumes?

Ella *(sorpresa)* – Sí… Ja fa ben bé vint anys. No te n'havies adonat mai?

Pausa.

Ell – Sabies que cada cigarreta t'escurça la vida deu minuts? *(Ella no respon.)* Quantes en fumes, tu, al dia?

Ella *(irònica)* – Segons els meus càlculs, fa sis mesos que hauria de ser morta. No ho entenc…

Silenci.

Ell – Com el mòbil, oi? No és gaire bo per a la salut. Diuen que si el fas servir més d'un quart d'hora al dia tens el tumor assegurat. Més et val no passar-te dels minuts que tens contractats… *(Pausa)* Per cert, saps què m'ha preguntat la teva filla aquest matí mentre em rentava les dents?

Ella – No.

Ell – On anem quan ens morim…?

Ella – I què li has contestat?

Ell – Tu què diries?

Ella – No ho sé.

Ell – Sí. Exactament això li he contestat.

Ella – I què?

Ell – M'ha dit: «Però papa, quan ens morim anem al cementiri!»

Ella – I després?

Ell – Després ha tornat a menjar-se els cereals. Semblava contentíssima d'haver-me ensenyat una cosa. I una mica sorpresa que, a la meva edat, encara no ho sabés… *(Pausa)* No és increïble?

Ella – Que t'hagi fet aquesta pregunta?

Ell – No, que els nens siguin capaços d'acceptar respostes senzilles a preguntes senzilles. Un professor de filosofia hauria parlat de metafísica, d'immanència, de transcendència, i tota la pesca… De Déu, en el pitjor dels casos. Els nens són molt més pragmàtics. De fet, són ateus per naturalesa.

Ella – Creuen en el Pare Noel.

Ell – Sí… Perquè els pares els diuen que existeix i que els portarà regals. Si no, no se l'haurien inventat pas tots sols. Si et diguessin que un benefactor anònim et donarà una paga extra cada Nadal, tampoc no tindries gaire pressa per posar en dubte la seva existència. *(Pausa)* Però Déu no ens ha portat mai res per Nadal, i encara hi ha adults que hi creuen… Tu hi creus?

Ella – En el Pare Noel?

Silenci.

Ell – El que també és increïble és que no li faci gens de por la idea d'acabar sota terra. A nosaltres ens fa una mica de por… Per què a ella no li fa por? *(Pausa)* Aquesta nit li hauré de preguntar què vol dir exactament amb això de «quan ens morim anem al cementiri»… *(Pausa)* Tu què entens per això?

Ella se'l mira, sorpresa.

Ell – No, vull dir, què creus que vol dir ella amb això?

Ella – Doncs… això.

Ell – Què, això?

Ella – Que quan ens morim anem al cementiri.

Ell se la mira, desconcertat.

Ell – O sigui que tu també ho creus?

Ella – Per què, tu no ho creus?

Ell – Sí… Vull dir…

Es posa a riure.

Ell – Espera, no em diguis que per a tu també és tan senzill!

Ella – Doncs… en certa manera, sí.

Ell se la mira amb aire burleta.

Ella – No ho sé, fa un moment et semblava meravellós no complicar-se la vida. Acontentar-se amb respostes senzilles a preguntes senzilles.

Ell – Sí, però… tu no tens cinc anys!

Ella – Doncs va, ara tu. Et faig la pregunta: on anem quan ens morim?

La pregunta l'agafa desprevingut.

Ell – Bé… No és tan senzill, oi?

Ella – I què més…?

Ell – No ho sé, és… és la qüestió del subjecte…

Ella se'l mira, esperant que s'expliqui.

Ella – La qüestió del subjecte…? Vols dir el subjecte de la qüestió?

Ell està desorientat.

Ell *(pensatiu)* – On anem quan ens morim? *(Fa un gest d'ignorància.)* Enlloc.

Ella – Doncs sí…

Ell – Sí, si tu vols.

Ella – Encara que jo no vulgui…

Ell – No, però… Anem al cementiri, anem al cementiri…! Això no vol dir res! També pots anar al cementiri en vida, fer-hi una volteta, sortir-ne i anar a menjar un cuscús. Què vol dir, anar al cementiri? I també et pots morir perfectament sense anar al cementiri. Oi? Si no troben el cos! Aleshores no pots dir que quan et mors vas al cementiri. Ja veus que no és tan senzill.

Ella – Bé… I si la teva filla t'ho torna a preguntar, què li diràs?

Ell – No ho sé… *(S'ho rumia.)* Li diré… Quan ens morim, anem al cementiri… en general. Si troben el cos… En vida, també hi podem anar, al cementiri… Però quan ens morim és definitiu.

Ella *(amb singlot)* – Hip…

11. L'estació de les pluges

Ell és allà, mig adormit. Ella arriba plena d'energia.

Ella *(cap al públic)* – Ho has vist? Han tornat!

Ell – Qui? Els espectadors?

Ella – Doncs sí, no pas els extraterrestres!

Ell se la mira amb aire cansat.

Ella – Aquest matí estic feta una rosa… He dormit la mar de bé!

Ell – Millor…

Ella – Hi ha dies així… Em dec haver llevat amb bon peu.

Ell – Mmm…

Ella – Quina gana que tinc! Tu no?

Ell – No…

Ella – Sembla que m'hagi atipat d'amfetamines. Deu ser la primavera. A tu no et fa el mateix efecte?

Ell – No ho sé… No n'he pres mai, d'amfetamines…

Ella – A mi, amb un raig de sol, apa! Ja ho veig tot de color de rosa.

Ell – Quina sort.

Ella – Hauria d'haver nascut en un país on fes bon temps tot l'any.

Ell – N'hi ha cap?

Ella – Als tròpics!

Ell – Tenen l'estació de les pluges.

Ella – Ah, sí…

Ell – Dura sis mesos.

Ella – Tant de temps!

Ell *(assenyalant els espectadors)* – Per què et penses que a l'agost tots van a la Costa Brava? Als tròpics és a l'hivern que fa bon temps. A l'estiu hi fa un temps de gossos.

Ella – Almenys fa bon temps la meitat de l'any i saps quan. Està més ben organitzat que aquí. Allà no et preguntes cada matí si has d'agafar el paraigua o no. I quan l'agafes ja saps que és per a sis mesos.

Ell – A l'Antàrtida passa el mateix. L'any es divideix en dues parts. A l'estiu és de dia i a l'hivern és de nit.

Ella – Sempre et queda l'opció d'hibernar, com els ossos polars.

Ell – Sí… Però ara, amb el desglaç… Et fiques al llit a finals d'octubre i el primer d'abril et despertes a la deriva damunt d'un iceberg davant de les Canàries…

Ella sospira.

Ella – I un país on hi hagi tres-cents seixanta-cinc dies d'estiu i l'hivern es reparteixi entre les tres-centes seixanta-cinc nits, no existeix? Tant se'ns en fot, si fa bon temps de nit. Dormim.

Ell – No existeix.

Ella – Hauria d'haver nascut en un altre planeta.

Ell – De vegades em pregunto si no és el cas…

Pausa. Observen l'horitzó.

Ella – Sembla que s'està ennuvolant, oi?

Ell – Tu creus…?

Ella – Mira aquells núvols tan grossos. El vent els porta cap aquí.

Ell – Vivim en un clima temperat… En llenguatge meteorològic, vol dir que el pitjor sempre és possible. I fins i tot probable, a curt termini.

Ella – El temps… Has sentit l'últim invent? Ja no parlen de graus Celsius o Fahrenheit, sinó de sensació tèrmica… Sensació de qui? De les fredoliques com jo o dels que no tenen mai fred? De les que s'han descuidat de posar-se un jersei o dels que duen roba interior tèrmica? M'agradaria saber amb quin termòmetre es mesura això, la sensació tèrmica…

Ell – És com l'estat d'ànim dels francesos… Es veu que aquesta setmana hem tornat a perdre dos punts.

Ella – Això em deprimeix.

Ell – Ja està, plou.

Ella – M'estimo més no veure-ho… Mira, trucaré a la meva mare per saber si fa bon temps a Tolosa de Llenguadoc.

Ell – Què et deia?

Ella – Què?

Ell imita el gest d'E.T., amb el dit apuntant al cel.

Ell – Telèfon, casa…

12. Petit comerç

Ella llegeix. Ell té els ulls clavats al buit, al davant seu. Ella se n'adona.

Ella *(sorpresa)* – Què mires, així?

Ell – La tele…

Ella – Si ja no en tenim!

Ell *(sospirant)* – Ja ho sé, però… És com si m'haguessin amputat totes dues cames i encara em formiguegessin els peus…

Ella obre uns ulls com unes taronges i torna al llibre, però s'ho repensa.

Ella – Mira, avui m'ha passat una cosa ben estranya: m'han trucat al mòbil demanant per tu…

Ell – Ah, sí, perdona, m'he oblidat del tot d'avisar-te. He deixat el teu número al contestador de la feina, perquè em puguin localitzar durant les vacances…

Ella – Les vacances? Però si no marxem fins d'aquí a una setmana!

Ell – Bé… Així ja el tindran.

Ella *(esbalaïda)* – El meu número de mòbil! I mentrestant, durant una setmana, hauré d'aguantar les trucades dels teus clients?

Ell – I jo què sé… Els dius que em truquin durant les vacances…

Ella – No seria més senzill que te'n compressis un?

Ell – Un mòbil? Buf… Quan surto és perquè vull que em deixin una mica tranquil. No tinc ganes que m'atabalin…

Ella – T'estimes més que les trucades de feina les rebi jo? Era en plena reunió d'avaluació i un paio em truca per demanar-me quan pensava… Bé, quan pensaves lliurar-li el teu article titulat «Cal legislar contra l'ús del tanga a l'escola?». Et penses que a mi no em molesta?

Ell – No apagues el mòbil durant les reunions d'avaluació?

Ella *(irònica)* – Perdona, me n'havia oblidat… Escolta, el mòbil és una cosa molt personal. No es deixa a ningú. Ni tan sols al marit o a la dona. No ho sé… Com un raspall de dents!

Ell – Un raspall de dents? Doncs mira… Si vols fer servir el meu raspall de dents durant les vacances, per mi cap problema…

Ella – Un ordinador, si ho prefereixes! Tu em deixaries el teu ordinador si jo no en tingués?

El seu silenci és prou eloqüent.

Ella – I després de vacances?

Ell fa veure que no ho entén.

Ella – Em continuaran trucant per tu! Sort que no tens res a amagar…

Ell – Després de vacances diré que he perdut el maleït mòbil. O que me l'han robat, mira! És tan corrent, això dels robatoris de mòbils…

Ella – Perfecte! Així, si em truquen igualment, em tractaran de lladre… Et recordo que aquest telèfon és meu!

Ell – Si tant t'hi capfiques, deixa-me'l a mi, el mòbil. Tu te'n compres un altre…

Ella – Això! I després, els que em vulguin trucar a mi es trobaran amb tu…

Ell – Els dono el teu número nou i llestos…

Ella – Tens raó, és molt més senzill que comprar-te directament un mòbil per a tu. *(Pausa, desconfiada)* No serà que has decidit colonitzar el meu per estalviar-te aquesta feinada, per casualitat…?

Ell s'arronsa d'espatlles amb una certa mala fe. Silenci.

Ell – Saps com m'ha tractat el carnisser aquest matí?

És evident que ella no en té ni idea.

Ell – «El senyor»… *(Imitant el carnisser)* «Què li posarem, al senyor?» És el primer cop que em tracta així…

Ella – Mmm… Sí, és com quan a una dona li comencen a dir «senyora» en comptes de «noia».

Ell – Fa por, oi? Que el carnisser ja ens vegi com «el senyor i la senyora». Sort que no anem mai a comprar junts. Encara ens diria «la parelleta». *(Torna a imitar el carnisser)* «Què li posarem, a la parelleta?» Llavors sí que em faig vegetarià a l'instant.

Pausa.

Ell – De tota manera, la carn sempre m'ha fet una mica de fàstic. A tu no?

Ella, que ha tornat al llibre, no respon. Ell continua malgrat tot.

Ell – El pollastre, si de cas… *(Pausa)* Fa por, una carnisseria, si hi penses. Tota aquella carn ensangonada escampada per tot arreu. Totes aquelles canals d'animals sencers a la cambra frigorífica. Totes aquelles vaques innocents que tenen tancades en camps, voltats de filferro espinós, de vegades fins i tot electrificat. A l'espera de dur-les a l'escorxador i esquarterar-les… Pobres bèsties. Sort que elles no saben què els espera. Quan veig els carnissers, amb aquella mena de sudari blanc al cap, traient els cadàvers de les seves víctimes del camió frigorífic i carregant-se'ls a l'esquena…

Ella continua sense reaccionar. Ell es torna a girar cap a ella.

Ell – Sabies que els sikhs eren vegetarians estrictes?

Ella finalment aixeca els ulls del llibre.

Ella – Ah, per cert, no cal que passis pel basar a buscar el fluorescent del bany. Ja hi he anat aquesta tarda. *(Pausa)* M'he trobat la veïna. Es comprava una maleta…

Ell se la mira sense entendre-la. Sona el mòbil d'ella.

Ella – Sí…?

Se li glaça l'expressió.

Ella *(amb una amabilitat fingida)* – No, soc la seva secretària, però no pengi, que ara l'hi passo. De part de qui? *(Allargant-li el mòbil, farta)* És per a tu. El teu amic Marc…

Ell agafa el telèfon com si res.

Ell – Digui!

No sap gaire com fer anar l'aparell.

Ell – Com funciona, això…?

13. El pes dels anys

Ella és a l'esquerra de l'escenari, vista des de la sala, acomiadant-se de la seva filla, que no es veu. Ell, una mica apartat, observa el comiat amb un somriure als llavis.

Ella – Apa, passeu-ho bé. Però no feu bestieses. I no me la tornis gaire tard, eh? Confio en vosaltres.

La filla se'n va i la parella torna al centre de l'escenari. Intercanvien un somriure ple de sobreentesos, divertit i emocionat alhora.

Ella – La seva primera sortida amb un noi…

Ell – Això no ens fa pas més joves.

Ella – Sí… M'ha deixat una mica tocada.

Pausa.

Ell – Com es diu, el noi?

Ella – Jean-Marie.

Pausa.

Ella – És estrany, no?

Ell – Què?

Ella – Que es digui Jean-Marie!

Ell – Jo em dic Jean-Sébastien.

Ella – Justament! És un nom de vell…

Ell – Potser és un vell pervertit disfressat d'adolescent granellut. Com els dels anuncis de la tele sobre els perills d'internet. A hores d'ara ja es deu estar traient la màscara.

Ella *(trasbalsada)* – No facis bromes amb això…

Ell – O potser els seus pares són del Front Nacional, el partit d'extrema dreta. Per això li han posat Jean-Marie, com Le Pen.

Ella – Els teus pares et van posar Jean-Sébastien, com Bach, i no tocaven pas el piano.

Ell fa un gest per consolar-la.

Ell – Va, t'hi hauràs d'anar acostumant. Això tot just comença. D'aquí a un any o dos ens quedarem sols a casa, com una parella de vells carcamals.

Ella – Gràcies. És just el que necessitava sentir per animar-me…

Ell *(murri)* – T'he preparat una sorpresa perquè et sigui més fàcil passar aquest tràngol.

Ella – Em convides a sopar fora?

Ell – Encara millor.

Ell es treu un porro de la butxaca i l'hi ensenya.

Ella *(temptada, però indecisa)* – No… Tu creus? Fa almenys quinze anys que no fumo, ni tan sols una cigarreta. L'última vegada que vaig fer una calada d'una cigarreta light, em pensava que em moria de sobredosi…

Ell – Ens recordarà els anys de joventut. Recorda que el primer porro ens el vam fumar junts. Avui estaríem casats si no haguéssim anat totalment col·locats quan ens vam conèixer?

Ella – Segur que no…

Ell encén el porro, hi fa una calada amb avidesa i l'hi passa.

Ell – Uau… Que bé que va això…

Ella també hi fa una calada i sembla que sigui al setè cel. Però de cop se li glaça aquell somriure beatífic.

Ella – I si li ofereix droga…?

Ell – Si es digués Djamel, encara… Però Jean-Marie, no…

Ella – Tu et dius Jean-Sébastien i vas ser tu qui em va fer fumar el primer porro.

Ell – Potser tot plegat acabarà en casament… Va, relaxa't una mica…

Ella – Tens raó… No hi podem fer res, de tota manera… Haurem d'aprendre a viure amb això…

Ell – Vols dir a viure sense ella…

Sona el telèfon. Ella fa una altra calada, passa el porro al marit i respon amb desgana, mentre ell hi torna a fer una calada.

Ella *(col·locada)* – Síií… *(Reaccionant de sobte)* Sí, filla meva, què passa? Ai, quin ensurt. Em pensava que havíeu tingut un accident… Sí, dona, ja ho entenc. Però bé, no és tan greu com un accident de cotxe. No vols anar a veure la pel·lícula igualment? Et distraurà… No ho sé, no li pots demanar a alguna amiga que t'hi acompanyi…? Sí, és clar que sí, vine. En parlarem. D'acord, t'esperem…

Ella penja.

Ell – Què passa?

Ella – En Jean-Marie l'ha deixada…

Ell – No em feia el pes, aquell paio… Tenies raó. Jean-Marie és un nom ben imbècil…

Ella – És clar, està feta pols… El seu primer desengany amorós…

Ell – Bé, no n'hi ha per tant… No serà pas l'últim… *(Allargant-li el porro)* Va, fes-hi una altra calada. És de la bona, t'ho asseguro…

Ella *(sense fer cas del porro)* – Ara ve… Soc la seva mare… L'he de consolar… Hòstia, em roda el cap… Tinc ganes de vomitar… Per què m'has fet fumar aquesta merda…?

Ell sembla totalment col·locat i somriu com un estaquirot.

Ell – A mi em va de meravella. No t'ho pots ni imaginar…

Ella – Ai, ai, ai… I a més tota la casa fa pudor d'herba…

Ella intenta esvair el fum fent aire amb una revista. Sona el timbre.

Ella – Ai, no… Ja és aquí!

Ell – Collons… No podia esperar que sortissin del cine per deixar-la, aquest Jean-Marie? Jo que em pensava que per una vegada tindríem una nit tranquil·la…

Ella – Doncs ja veus que encara ens haurem d'esperar…

Torna a sonar el timbre.

Ella – Obre les finestres, que corri una mica l'aire. Miraré de retenir-la un moment al replà… *(Torna a sonar el timbre.)* Sí, sí, ja vinc, reina… *(Es gira per últim cop cap a ell, que encara té el porro a la comissura dels llavis.)* I apaga d'una punyetera vegada aquesta porqueria!

14. Malson

Ell entra amb una perruca rossa i una pilota de futbol. Ella arriba darrere seu amb una americana d'home i un bigoti a l'estil d'Hitler o de Charlot.

Ella – Guten Tag…

Ell fa un bot quan la veu.

Ell – Però… vostè qui és?

Ella – Soc… la cangur.

Ell fa cara de terror. Ella treu un paquet de cigarretes.

Ella *(allargant-li el paquet)* – Fuma?

Ell *(està a punt d'agafar-ne una, però s'ho repensa)* – No, gràcies.

Ella – Natürlich. Està prohibit! Hi ha un cendrer, però això no vol dir res! Només hi és perquè els infractors no cremin la moqueta… És molt francès, això. Fem lleis, però sempre tenim a punt un pla B per si passa el que tots sabem que passarà… *(Treu un paquet de xiclets.)* Vol un xiclet?

Ell – Els xiclets em fan una mica de gasos…

Ella – Sap per què els grills del metro estan en perill d'extinció?

Ell – Hi ha grills al metro?

Ella – O llagostes, no ho recordo. És perquè aquestes bèsties s'alimentaven de burilles. Des que està prohibit fumar al metro, van desapareixent. Se n'adona? S'ha alterat tot un ecosistema… Ben mirat, podrien començar a mastegar xiclets usats…

Ell – Vaig veure una exposició sobre la fauna urbana al Parc Floral de París. No ho sabem, però a París hi ha una fauna increïble. Fins i tot hi ha llops, es veu. Centenars, eh?

Ella – Llops?

Ell – No, però només surten de nit, als parcs…

Ella – Vol dir… guineus…?

Ell – Ah, sí, potser… En tot cas, jo no n'he vist mai cap…

Ella – Perquè els parcs són tancats, de nit…

Soroll d'una porta que es tanca.

Ell sembla molt inquiet.

Ella – La dona de fer feines ha tancat quan ha marxat… I s'ha endut la clau.

Ell – No hi ha cap finestra… Ni tan sols podem demanar auxili…

Ella – No té mòbil…?

Ell es regira les butxaques. Se li il·lumina la cara quan en treu alguna cosa.

Ell – Ah, sí! *(La cara se li enfosqueix en adonar-se que no és un mòbil.)* Ostres, és el comandament de la tele que buscava per tot arreu…

Ella – Però… no hi ha tele!

Ell – Bé, doncs… Demà al matí ens alliberarà el carter…

Ella – Demà… és Nadal!

Ell – Ah, sí, és veritat, merda!

Ella – Potser vol estirar-se…?

Ell se la mira, aterrit. Ella treu un llençol blanc.

Ella – Si hem de passar la nit de Nadal junts, més val posar-nos còmodes… Quin costat prefereix?

Ell – M'és igual.

Ella – Doncs jo agafaré aquest…

Ella es fica sota el llençol. Ell també s'hi instal·la. Es disposen a dormir.

Ella – Bé, doncs… bon Nadal!

Ell – Això, bon Nadal…

Pausa. Ell fa un crit i es desperta sobresaltat. Ella també es desperta. Ell ja no porta la perruca i ella ja no porta el bigoti.

Ella – Estàs bé, amor meu?

Ell – Sí, sí, estic bé… Dec haver tingut un malson. He somiat que era Nadal…

Ella *(mirant-se'l, perplexa)* – Però, amor meu… és Nadal!

15. Els mobles

Una parella. Sense decorat. Ell ja hi és. Ella arriba.

Ella *(mirant al seu voltant, esbalaïda)* – Però… on són els mobles?

Ell *(orgullós d'ell mateix)* – No ho endevinaries mai.

Ella se'l mira, esperant una explicació.

Ell – Aquest matí ha trucat un paio a la porta. Un antiquari!

Ella *(preocupada)* – I què?

Ell – Primer li he dit que no teníem res per vendre…

Ella – I després…?

Ell – He pensat que no perdíem res fent valorar tot això. La taxació era gratuïta. No endevinaries mai quant m'ha ofert per totes aquelles andròmines.

Ella – Quant…?

Ell – De sobres per comprar-ne de nous.

Ella – I doncs, per què te'ls has venut?

Ell – Per canviar una mica! Em vas dir que volies comprar un altre sofà.

Ella – I què…?

Ell – Saps prou bé que, si haguéssim canviat de sofà, hauríem hagut de comprar una taula que hi anés a joc. Després hauríem hagut de canviar les cadires, i així successivament…

Ella – Sí, potser…

Ell – Ens hauria costat una fortuna! I què hauríem fet dels mobles vells?

Ella no diu res.

Ell – Així és molt més senzill.

Ella – I mentrestant?

Ell – Mentrestant, què?

Ella – Fins que en comprem uns altres…

Ell mira al voltant, contemplant l'habitació buida.

Ell – Personalment, no m'han agradat mai les habitacions massa carregades.

Ella – És ben cert que ara no ho està gens, de carregada…

Ell – No estàs contenta?

Ella – De no tenir mobles…?

Ell – Però si vas ser tu qui em va dir que no t'agradava el sofà vell!

Ella – No et vaig dir que em volgués quedar sense cap moble. Si no tenim ni llit!

Ell – Però si t'acabo d'explicar que… Jo em pensava que et faria il·lusió!

Ella *(conciliadora)* – Escolta, avui anirem a sopar fora. Dormirem en un hotel i demà anirem a comprar mobles nous. D'acord?

Ell – D'acord…

Silenci.

Ell – Ara només cal triar l'estil.

Ella – Ja que canviem, val més posar-hi mobles moderns, no?

Ell – Sí… Però llavors caldria tornar a pintar les parets…

Ella – No creus que ets una mica massa perfeccionista?

Ell – Els mobles moderns amb aquestes parets tan brutes faran un contrast horrorós…

Ella *(irònica)* – Potser valdria més que canviéssim directament de pis.

Ell – Tu creus? *(Pausa)* Ben mirat, la mudança seria ben ràpida… Tanquem l'aigua i tallem la llum en marxar i no cal ni que tornem.

De sobte, a ella l'assalta un dubte.

Ella – Has buidat bé els calaixos?

Ell – És clar.

Ella – I la teva aliança?

Ell – La meva aliança?

Ella – La que guardaves al calaix de la tauleta de nit!

Ell – Merda…

Ella no diu res, però se la veu destrossada. Ell també se sent fatal.

Ell – Feia tant de temps que era allà que ja ni me'n recordava…

Silenci.

Ella – Tens l'adreça d'aquest antiquari?

Ell – No… M'ha pagat en metàl·lic, ho ha carregat tot al camió i se n'ha anat. *(Pausa, sense creure-s'ho)* Si la troba, segur que ens truca…

Ella *(amb amargor)* – Sí… I si no la recuperes, sempre pots canviar de dona… Te'n busques una de més moderna, que lligui amb les parets acabades de pintar i els mobles nous.

Ell – Em sap greu…

Ella – Per què no te l'has posada mai, aquesta aliança?

Ell – Sí que me la vaig posar! *(Una pausa)* Abans de casar-nos… Te'n recordes? Les havia comprat en un basar al Iemen. Per fer veure que ja estàvem casats. Si no, als hotels no ens volien llogar una habitació.

Ella – Ara que t'has venut tots els mobles, inclòs el llit de matrimoni, avui sí que haurem d'anar a un hotel…

Ell – No pateixis, som a França. No ens demanaran el llibre de família…

Ella – I després de casar-nos? Per què la deixaves a la tauleta de nit, l'aliança?

Ell – Bé… Tenia por de perdre-la.

Ella – Doncs ho has aconseguit…

Silenci.

Ell – Estàs enfadada amb mi…?

Ella no respon.

Ell – Va, vine, anem-nos-en!

Ella – On?

Ell – A l'hotel! Serà com un segon viatge de noces… Sense aliança, sense mobles, aviat sense pis. Tornem a començar de zero!

Ella – Jo encara porto l'aliança…

Ell – Valdria més que te la traguessis.

Ella – Per què?

Ell – Tu fas pinta de casada i jo no. A l'hotel es pensaran que és un adulteri…

Ella – O sigui que puc triar entre tornar a ser soltera i tenir una aventura clandestina?

Se'n van.

Ella – Tens una idea ben curiosa del matrimoni…

Sortida d'emergència

Llum sobre una parella a la sala. Ell es torna a posar l'abric. Ella treu una cigarreta.

Ella *(entusiasmada)* – I doncs…?

Ell – De pena.

Ella *(indignada)* – De pena?

Ell – De pena, de cap a peus.

Ella – O sigui que no has entès res?

Ell – És que hi havia res per entendre?

Ella – Ah, sí, d'acord… *(Pausa)* T'estàs venjant…

Ell – M'estic venjant…?

Ella – Com que aquest cop m'ha agradat a mi, a tu no t'agrada… Que mesquí, oi?

Ell – Escolta, no m'ha agradat i prou. No et diré que m'ha agradat només per fer-te contenta!

Ella – No has dit que no t'havia agradat, has dit que era de pena. No és el mateix!

Ell – No hi veig gaire diferència…

Ella – Si l'obra és de pena i a mi m'ha agradat, és que jo també faig pena.

Ell – Ho dius tu…

Ella – No ho dic jo. Ho diu Plató.

Ell – Plató va dir que feies pena?

Ella – D'això se'n diu un sil·logisme. Totes les dones són mortals, jo soc una dona, per tant, soc mortal.

Ell – Si ho diu Plató… A mi, en tot cas, l'obra m'ha avorrit de mort. *(Pausa)* A més, no estic ni segur que s'aguanti, aquest sil·logisme teu.

Ella – Això, va, continua…

Ell – Però què t'ha agradat?

Ella – Tot!

Ell – Això és molt vague.

Ella – I a tu, què no t'ha agradat?

Ell – Escolta, m'estimo més no entrar en detalls. Et tornaràs a ofendre…

Ella – Jo, ofendre'm? Mira, tant me fot que no t'hagi agradat! A mi m'ha agradat i prou. Pitjor per a tu si t'has avorrit…

Silenci.

Ell – Va, no ens barallem per això…

Ella – De vegades em pregunto què hi fem, junts.

Ell fa un gest cap a ella.

Ella – Espero que la pròxima vegada ens agradi a tots dos…

Ell – O que almenys estiguem d'acord…

Ella se'l mira amb aire interrogatiu.

Ell – Potser ens avorrirem tots dos com unes ostres.

Ella – Sí… És una visió ben minimalista de l'harmonia de la parella…

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-526-6

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.